

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D. a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. ve věci

žalobce: L. U.

proti

žalovanému: Městský úřad Třebíč, odbor správních činností
sídlem Masarykovo náměstí 116/6, 674 01 Třebíč

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o odporu žalobce proti příkazům
č. j. OSČ PŘ-54-2020-JI-4 a č. j. OSČ-PŘ-466/2020-JI-4,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí ve věcech vedených u žalovaného pod sp. zn. OSČ PŘ-54-2020-JI a č. j. OSČ-PŘ-466/2020-JI. V těchto řízeních vydal žalovaný příkaz ze

dne 9. 3. 2020, č. j. OSČ PŘ-54-2020-JI-4, a příkaz ze dne 24. 6. 2020, č. j. OSČ-PŘ-466/2020-JI-4. Dne 7. 7. 2021 podal žalobce odpor proti oběma příkazům. Odvolací orgán, Krajský úřad kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, tyto odpory vyhodnotil jako podnět k zahájení přezkumného řízení, k jehož zahájení odvolací orgán neshledal důvod.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce v žalobě uvádí, že odpory žalobce proti příkazům č. j. OSČ PŘ-54-2020-JI-4 a č. j. OSČ-PŘ-466/2020-JI-4 neměly být vyhodnoceny jako podnět k zahájení přezkumného řízení, ale jako odpory, protože žalobcem byly podány ve stanovené lhůtě pro podání odporu. Žalobce se seznámil s citovanými příkazy až při nahlédnutí do spisu dne 7. 7. 2021 a ihned proti nim podal do protokolu odpor. Podle žalobce nemohl být odpor vyhodnocen jako podnět pro zahájení přezkumného řízení, neboť odpory nikdy nenabýly právní moci. Žalobce má totiž za to, že v řízení bylo prokázáno, že provozovatel poštovních služeb doručil příkazy jiné osobě než žalobci – jeho jmenovci.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že má za to, že oba citované příkazy byly žalobci řádně doručeny do vlastních rukou a žalobce uložené pokuty ve stanovené lhůtě uhradil. Tvrzení žalobce považuje žalovaný za účelové, neboť je mu z vlastní úřední činnosti známo, že je žalobce zastupován v různých řízeních před žalovaným svým synem, L. U. mladším, který je znalý v oblasti správního řízení o přestupcích a opakovaně při zastupování žalobce používá v řízeních i praktiky obstrukční povahy.
4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvádí, že z doručenek provozovatele poštovních služeb je jednoznačné, že je na nich identifikován syn žalobce, pan L. U. mladší. Doručenka má přitom povahu soukromé listiny, jejíž důkazní váhu není možné překonat pouhým tvrzením. Žalobce podotýká, že obálky s pruhem jsou zvláštní forma doručování, která má právě najisto postavit, zda a komu bylo doručeno, čímž má být zajištěn spravedlivý proces. Žalobce nesouhlasí s tím, že by měl nad rámec doručenek prokazovat, že mu nebylo doručeno. Žalobce dále vytýká žalovanému, že vyznačil na příkazech právní moc přesto, že se mu vrátily doručenky s vyznačením jiného příjemce, než je žalobce. K tvrzením žalovaného o obstrukčním jednání žalobce uvádí, že je považuje v této věci za irelevantní.

IV. Posouzení věci soudem

5. Krajský soud se, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, zabýval tím, zda lze dospět k závěru o nečinnosti žalovaného, přičemž shledal, že žaloba **není důvodná**.
6. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce s tvrzením žalovaného, že v záhlaví citované příkazy nabyly právní moci. Žalobce tvrdí, že příkazy nebyly doručovány jemu, nýbrž jeho synovi, který je shodou okolností jmenovcem žalobce, což je prokazatelně zjištěné z doručenek provozovatele poštovních služeb k předmětným příkazům. Z toho důvodu příkazy nemohly nabýt právní moci, protože nebyly žalobci řádně oznámeny. Žalobce se s příkazy seznámil až při nahlížení do spisu dne 7. 7. 2021 a okamžitě proti nim podal odpor. Žalovaný je tedy v nečinnosti proto, že doposud o odporech žalobce nerozhodl.
7. Podle § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení proti nim, v rozhodném znění (dále jen „přestupkový zákon“), platí, že „[s]právní orgán může o

přestupku rozhodnout příkazem. Příkazem lze uložit správní trest napomenutí, pokuty, zákazu činnosti, nebo propadnutí věci nebo náhradní hodnoty.“

8. Podle § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), platí, že *„[p]ovinnost v řízení z moci úřední a ve sporném řízení lze uložit formou písemného příkazu. Příkaz může správní orgán vydat, považuje-li skutkové zjištění za dostatečné; vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení. Není-li vydání příkazu prvním úkonem v řízení, nemusí příkaz obsahovat odůvodnění.“* Podle odst. 3 stejného ustanovení platí, že *„[p]roti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřípustný nebo opožděný odpor. Správní orgán vyrozumí podatele o podání nepřípustného nebo opožděného odporu. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.“*
9. Krajský soud tedy zkoumal, zda byl žalovaný v reakci na odpory žalobce povinen vydat rozhodnutí ve věci samé, a pokud ano, zda byl při plnění této povinnosti nečinný. Po přezkoumání skutkového stavu vyplývajícího ze správního spisu dospěl krajský soud k závěru, že žalobce neprokázal, že by mu citované příkazy č. j. OSČ PŘ-54-2020-JI-4 a č. j. OSČ-PŘ-466/2020-JI-4 nebyly oznámeny. V první řadě krajský soud uvádí, že není zjevné, z čeho žalobce dovozuje, že by bylo jednoznačně prokázáno, že příkazy byly doručovány jeho synovi, který je jeho jmenovcem. Na doručence ze dne 17. 3. 2020 k příkazu č. j. OSČ PŘ-54-2020-JI-4 a na doručence ze dne 25. 6. 2020 k příkazu č. j. OSČ-PŘ-466/2020-JI-4 je jako jméno příjemce uvedeno jméno L. U., to je však primárně jméno žalobce. Krajský soud k tomu konstatuje, že jméno L. U. je na obou doručenkách uveden v kolonce „*Jméno a příjmení příjemce*“. Z kolonky „*Adresát*“ je přitom zjevné, že adresátem zásilky byl v obou případech pan L. U. (X), X.
10. Z identifikace adresáta je tedy zjevné, že adresátem je žalobce, narozený v roce X. Pokud by měl být adresátem syn žalobce, pak by zjevně byl jako adresát uveden pan L. U. (X). Z doručenek je tedy zjevné, že byly jednoznačně adresovány žalobci, a že jméno žalobce se nachází v kolonce příjemce. Naopak v kolonce „*Vztah příjemce k adresátovi, není-li příjemce adresátem*“ není uvedený žádný údaj. Jak sám uvedl žalobce, doručenka má povahu soukromé listiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005-82). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 242/2016-27, platí, že *„[u] veřejných listin platí presumpce pravdivosti, tzn., že to, co je v nich uvedeno, lze vyvrátit pouze pomocí důkazu opaku – vyvratitelná právní domněnka. Důkazní břemeno spočívá na tom, kdo správnost veřejné listiny popírá. Naproti tomu u soukromé listiny stačí věrohodné popření její správnosti druhým účastníkem, aby nastoupila důkazní povinnost a důkazní břemeno toho účastníka, který tvrdil skutečnosti, jež měly být takovou listinou prokázány.“* Žalobce doručenky sice v podstatě rozporuje, když tvrdí, že údaje příjemce na doručence v podstatě nejsou jeho, nýbrž jeho syna. Krajský soud však takové tvrzení shledává zcela nevěrohodným, protože takovému tvrzení nesvědčí žádné krajskému soudu známé okolnosti nyní projednávané věci, přičemž žalobce okolnosti, které by činily jeho tvrzení věrohodným, ani neuvádí. Prosté a nijak blíže odůvodněné tvrzení žalobce, že z doručenek vyplývá, že předmětné příkazy byly doručovány jiné osobě, nelze považovat za věrohodné popření správnosti soukromé listiny (doručenek) a

z nich vyplývajících skutečností. Uvedené platí tím spíše, pokud se tato tvrzení nachází zcela v přímém rozporu s těmito skutečnostmi.

11. S ohledem na skutečnost, že doručenky k příkazům č. j. OSČ PŘ-54-2020-JI-4 a č. j. OSČ-PŘ-466/2020-JI-4 jsou důkazním prostředkem ve formě soukromé listiny, kterou žalobce věrohodně nezpochybnil, má krajský soud za to, že bylo doručenkami prokázáno, že byl dne 17. 3. 2020 příkaz č. j. OSČ PŘ-54-2020-JI-4 a dne 25. 6. 2020 byl příkaz č. j. OSČ-PŘ-466/2020-JI-4 doručen na adresu žalobce příjemci, jehož jméno se shodovalo se jménem adresáta (žalobce), a který nebyl odlišný od osoby adresáta. Žalobci tak byly oba příkazy řádně oznámeny v předmětných datech.
12. Krajský soud tak dospěl k závěru, že předmětné příkazy nabyly právní moci tak, jak je na nich vyznačeno, a žalovaný tudíž není v nečinnosti, pokud o podaných odporech nerozhodl, neboť k vydání takových rozhodnutí nebyl povinen.

V. Závěr a náklady řízení

13. Na základě uvedených skutečností soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji dle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nadto žalovaný náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu